

733
Имате два триагълника издигнати. Задава се въпроса: защо са два
единъ два а не три? Отговарят: защото не могат да бъдат единъ. Защото са два,
защото не могат да бъдат три. Питате: защо са два, защото не могат да
бъдат единъ. Защо не могат да бъдат единъ? - Защото не са три. Споредъ
запитван то и отговора. Това са два планински върха. Тия двата планински
върха образуватъ една долина. Хитате: защо тия два планински върха обра-
зуватъ една долина? - защото не са единъ.

Добре. Но представете си, че на тия двата върха е натрупа
снѣгъ отгоре. Питате, защо е снѣгътъ? - защото не е вода. Защото ако бѣше
вода на тия чукари не можеше да се спре, но пенекъ е, снѣгъ, спира се. Не
отговоримъ защо нивнявиди е снѣгъ, но отговарямъ, защо не е вода. Вторият
въпросъ: защо не е вода? - Защото не е живинъ текло. Защото всѣко нѣщо, кое
то не е вода, показва, че не е текло. Тогава иде друга наука. Ученитъ хор
са казватъ: вси нѣтъ тѣна казватъ, че иматъ вътрешна субективна топлина.
И следователно, когато топлината се прояви вътре, тѣната се разширяватъ.
Що е разширението? Проявление на топлина. Следователно, вие казвате: азъ
сѣмъ се разширилъ нѣщо. Много сѣмъ се разширилъ. То е свойство на топлина
та. разширяваш се, но туй разширение има известни закони, има своето огр
ограничение. Лѣтно време започва да грѣе това слѣнце и може тогава снѣгъ
тътъ да смѣни своето естество, започва да се топи. И най-После отъ плани
нинскитѣ върхове започватъ малки вадички да слизатъ въ долината. Предста
ставете си, че вѣтъ дветѣ страни на планината слизатъ тия потоци, надо
ду. Нѣкой път протичатъ въ две посоки. тогава проститѣ заселяватъ, че т
тия рѣкички, които слизатъ отгоре, колкото повече се увеличава топлина
та, толкова започватъ да се увеличаватъ тия вадички. Като се сливатъ отъ
дветѣ страни, тия рѣки се разширяватъ. Тогава по закона на наблюденията,
проститѣ хора като наблюдаватъ правятъ своитѣ заключения. Иде нѣкое дете
те, казва: Учителю, рѣката се разширила. Колко може да се разшири? - съ единъ
единъ метъръ. Веднага учениятъ човѣкъ казва, че топлината нѣкъде по пла
нинитѣ се увеличила, снѣгътъ започналъ да се топи и следствие на това н
прави заключение, че рѣкитѣ се разширили. Пита детето: кога ще се разши

68 H 1534 K

рява рѣката? Рѣката ще се разширява, окато снѣгътъ се стопи. ^{отгоре} Снѣгътъ като се стопи, какво ще стане? — ще се намали разширението на рѣката. Туй има проявление.

Да кажемъ нѣкоя енергия се събере въ човѣшкия мозъкъ. Представете си, че човѣшкиятъ мозъкъ има своитѣ чукари, има своитѣ планини. То е простото проявление на човѣка, което вие наричате гнѣвъ. Гнѣвътъ не е нищо друго освенъ една интензивна топлина, въ която човѣшката енергия протича. — спочве да се увеличава енергията. Учениятъ човѣкъ казва, че снѣговетъ се топятъ по върховетъ и следователно, тази вода кждето мине, скача, търкаля камъчета. Вие казвате: Този човѣкъ се разгнѣвилъ. — Много снѣгъ се стопилъ, водата слиза, търкаля камъчета по пътя. Това е гнѣвътъ, обяснение научно. Иде тази вода, Велико обръща. Туй е простото обяснение. Увеличава се гнѣвътъ на човѣка, увеличава се неговата енергия. докога ще се увеличава? — Докато се стоятъ всичкитѣ снѣгове горе по върховетъ. Следователно, по сѣкия законъ може да обясните. Казвате: докога ще трае гнѣвътъ? — докато се стоятъ всичкитѣ снѣгове. Следъ туй ще престане, всѣкото движение, ще бѣде тихо, спокойно. Коритото ще бѣде сухо, нѣма да има смущения, всѣкитѣ камъни ще бѣдатъ на мѣстото си, нѣма да има никакво търкаляне, нѣма да има никакво бласкане. ~~Ще~~ има миръ и съгласие, порядъкъ. Обаче проявата на всѣки енергии въ природата се отличава съ следното: когато водата, която слиза надолу се увеличава по рѣкитѣ, тогава има друго проявление. Да кажемъ камънитѣ, които сѣ вѣтре въ коритото се търкалятъ, но водата има и друго влияние, тя се разпилява по почвата кждето минава, има известна растителностъ по пътя, която поглъща. Съ разширението на водата, се разширява и растителността, плоднитѣ дървета се влияятъ отъ тази гнѣвната вода, която слиза, която търкаля камъни и слиза въ долината. И отъ тази гнѣвната вода, на обикновенъ езикъ да кажемъ, се явяватъ най-хубавитѣ плодове. Питамъ: гнѣвна вода има ли? Като се стопи нѣдѣжъ снѣгътъ и стане на вода, тя има стръмежъ да слѣзе въ долината и да напои тия дървета. Питате нѣкога: каква е твоята идея, щомъ си дошълъ на земята. Идеята е проста: слѣзълъ си просто отъ чукаритѣ надолу, като се стопи снѣгътъ, какъвъ е идеалътъ на водата. Да слѣзе долу, казваме и да живѣе. ~~Що~~ е животътъ въ неговото просто изяснение? — Движение, разширение и т. н. Казвамъ: за да разберете процеситѣ на вашия животъ, трѣбва да разбирате това, което е вече станало и туй, което въ дадения моментъ става. Да допуснемъ, вие савате сутринъ, гладенъ сте. Питамъ ви: защо човѣкъ огладнява. Не можете ли да дадете едно философско изяснение, когато е произлѣзълъ гладъ. Сега питамъ: гладътъ едно движение отгоре ли е?

Това са простите процеси, които стават в природата. Ние се спираме на първичните процеси. Стопява се снягът, увеличава ли се или се разширява. Допуснете, че става друг един процес, вметнат процес го наричамъ. Стопяването на сняга и сляването на водата взимамъ като първиченъ процесъ. Но представете си, че има втори процесъ, че дойдатъ разумни същества и канализиратъ тази рѣка, направятъ я въ единъ теренъ, който не е планински, но въ една равнина прекарватъ, направятъ единъ каналъ, направятъ една канализация на водата, че отъ двете страни на планината се раздѣли водата отъ едната и отъ другата страна и водата образува две рѣки, които отиватъ въ две противоположни направления. Да кажемъ отъ направления ти С отива въ направлението Д. Имаме вливането на водата и изтичането, раздѣлятъ се. Имаме вливането, отдето влиза водата и изтичането на водата въ две противоположни направления посоки. Казвамъ тогава-ко е вливането? Значи първично че изтича тази вода и вече се влива. Щомъ се влива водата, измѣня се нейното направление, значи влиза друго течение, което измѣня туй течение. Слиза, влива се въ трѣбата тази вода, изтича. Най-първо да кажемъ този учениятъ човѣкъ разсъждавамо върху тия простите причини, които ставатъ въ природата, изяснява ги научно изяснява разумно и свързъ да ходи по чукаритѣ, знае снягътъ топи ли се или не само отъ малкото разширение, което става. Вие имате спектроскопъ. Единъ човѣкъ като наблюдава свѣтящите линии, които излизатъ отъ свѣтящите тѣла въ пространството, забелязва равни елементи, и дава разни линии въ спектроскопа. Този учениятъ човѣкъ забелязва, че всѣка звезда дава свѣтъ двой спектъръ и тогава тия линии ако се разширяватъ този учениятъ човѣкъ ще каже, туй тѣло, което наблюдава приближава ли се къмъ земята или не. Ако тѣлото се приближава къмъ земята, тия линии се разширяватъ, ако тѣлото се отдалечава отъ земята, тия линии се стѣсняватъ. Следователно, същото доказателство имаме и за рѣкитѣ. Ако рѣкитѣ са по-шѣсни, снягътъ е по-малко, ако рѣката се разширява, снягътъ и повече се топи. Ако свършено престане течението, не може да има никакво топенение, не може да има никакво разсъждение. Второто положение: простите хора и тѣ си иматъ своето философстване. Да допуснемъ ученъ човѣкъ съ всички свои математически формули прави своите изчисления, имате една канализация направена и най-после хората идатъ да си взематъ вода, воденичарятъ построилъ воденица, поливатъ градинитѣ си. Обаче времето може да ги накара да философствуватъ. Тази вода първоначално е била изобилна, воденицата върви, грѣ градинитѣ се поливатъ, хората налитатъ вода. Но единъ денъ воденичарятъ забелязва, че водата намалява на половина, воденицата не върви, той се

интересура, Защо водата не тече, Коя е причината. Казва: отбила се водата нѣкъде. Защо се отбила. Но това не е изяснение на този въпросъ. Отбиване то на водата вече е случаенъ елементъ. Какво ще стане въ този теренъ? Въ този теренъ може би почвата постоянно да се измѣни. Тогава тази канализация да е взела съвсемъ друго направление. Понеже напорътъ на водата е голѣмъ, тази вода имала пѣськъ, отъ голѣмия напоръ водата напълнила трѣбитѣ, остава малко мѣсто за водата и най-после водата се отбила. Защо да се отбие водата? То е допустимо. Значи ако водата се отбила, вътре трѣбитѣ се напълнили съ пѣськъ. Какво трѣбва да се направи? Канализацията трѣбва да се пречисти, за да може водата да тече. Ако терена се огъне, нищо не значи. Огъването дава възможностъ повече материалъ да се събере за строежъ материалъ.

Дадохъ ви едно просто упражнение да се потите. Казвамъ: Теренъ на въ който живѣете се огъналъ и следователно, се натрупалъ много пѣськъ въ трѣбитѣ, станало задрѣсване и нѣмате достатъчно вода. Единъ денъ воденитѣ не могатъ да мелятъ брашно, после градинитѣ не могатъ да се поливатъ. Ще се заемете сега да пречистите канализацията. Това е зло. Трѣбва да пречистите канализацията, ако не пречистите вода нѣма да има. Ако нѣма вода, вашитѣ ваниници нѣма да вергатъ, нѣма да станатъ вашитѣ градини, ашо нѣма да станатъ?—защото всички зеленчуци безо вода не ставатъ. Тѣй е сега. Ако вие се сѣрете да философствувате сега по коя причина станало това, а не пречистите канализацията си, какво ще се ползвате. Честно хората философствуватъ, защо Господъ направилъ свѣта такъвъ. Питате въ дадения случай, защо Господъ направилъ вълка. Добре. Ако вие сте овчари и имате овци, само вие може да питате, Защо Господъ направи вълка. Ако вълкътъ е далече и нѣма поирни точки, нѣма да питате, защо Господъ създаде то и вълкъ. Но вие сте овчаръ и този вълкъ задигналъ най-хубавата овца тогава вие питате, защо Господъ създаде вълка. Господъ създаде вълка, да ви накара да се молите, да не влиза вътре въ кошарата вълкътъ и да взиматъ овцитѣ. Понеже щомъ ви взема тази овца, аято може да е пороиста и да струва хиляда, хиляда и петстотинъ лева, две хиляди лева. Значи естетивате се материално. Следователно, трѣбва да се молите на Господа. Хубаво молите се, но вълкътъ дойде втора вечеръ и задигне друга овца. пакъ се молите. Тогава онзи, който ви възпитава казва, че не сте молили усърдно. Първата овца задигналъ, какво показва. Че не се молите. Явава се идинъ резултатъ, една овца задигната отъ кошарата. Оженена е овца за вълка. Но тия вълци не са само единъ. Втората вечеръ дойде втори той вземе друга

предѣлъ. Богатиятъ казва-пресѣкоха ни се краката, не мога да бягамъ.
Туй пресичане показва, че той дошълъ до крайния предѣлъ, не може да бяга
нѣма възможностъ. Казва: ако стрѣхътъ е толкова голѣмъ, изисква се голѣмо
движение. Ако не може той да го изрази, пресичатъ му се краката, той оста
ва на едно мѣсто. Ако въ него умътъ е силенъ, че не може да излѣзе, тогав
ва бързото движение да намалѣе. ^{намалява} тогаваш процесътъ е така: когато ^{страхътъ} ~~умътъ~~ с
се ~~увеличаваше~~ ^{увеличаваше} разсеитието се увеличава. Когато бяга човекъ, той се спира
защото изпитва страхъ и разсеитието. Когато излѣзе отъ кащи трѣбваше да
направи това. Въ кащи се случватъ редъ такива инциденти. Въ нашиятъ
миръ се случватъ редъ нещастия. Какъ да обясните нещастията? нещастията
та произтичатъ отъ простата причина, че ние сме направили кѣнитъ си мно
го близо до рѣкитѣ. Нѣкои много близо, нѣкои по-далѣче, както дошло. Казва
те, защо съ тия нещастия? Питате не, само съ нещастията. Наводнение има. По
литъ съ снѣговетѣ по планинитѣ. Докога до бере? - Докато се стопанѣ снѣг
говетѣ. Като се стопанѣ снѣговетѣ, ние свободно ще живѣете. Ами туъ ще по
продължава ли? Казватъ, идната година пакъ не бѣде същото. И по другата г
години и третата и четвъртата. Казва-не тога нѣма ли край? - Има край, -- К
какъ? - Сринете тия чукари, че се ерѣши въпросътъ. Казватъ, нѣма ли край н
на нежитѣ нещастия? Въ нашия животъ? - Има две възможности. Вашитѣ кащи
трѣбва да бъдатъ далѣкъ отъ коритото на рѣкитѣ. Или ако това не може да
направите, трѣбва да ерините вѣчниятъ чукари. Колко милиона години ще ви
вземе да ерините чукаритѣ? Има още единъ и трети начинъ да се освободит
те отъ нещастията, но той е още по-малкъ. Тогаваш може да ги наредимъ по
въ традиция възможностъ нѣ да се освободите отъ нещастията, първата въз
можностъ е нѣма, да направите кѣнитѣ си далѣкъ отъ рѣката. Следъ кат
то сме съградили тия кащи, пакъ имате друга възможностъ: да съборите чука
рилитѣ. - Трета нѣма ли? - Има. Но спрете топлината. Но тази възможностъ е о
ще по-малка. Тогаваш се спирате да разсеждате и казватъ трѣбва ли да
съборимъ тия чукари или не. Питамъ сега: кое трѣбва да направите. Има еди
единъ естествено начинъ за разсеждане. Трѣбва да дойдете до първата пр
причина, за да видите, коя е истинската причина, и до обясните по единъ
естественъ начинъ, че да ти е приятно, ти сега ще кажешъ, че майка ти те
е родила такъвъ, че условията сѣ били такива. Вѣрно е, че условията мож
да сѣ били такива, но нито майка ти те родила такавъ. Ще каже, че и май
ка ти бѣше гнѣвлива като тебе. Но това е не обяснение. Гнѣвътъ произтича
отъ простата причина, че има тия чукари. Гнѣвътъ може да се опредѣли така
колкото тия чукари сѣ по-големи! Гнѣвътъ не бѣде по-голямъ, колкото чукари
тѣ сѣ по-малки, гнѣвътъ не бѣде по-малкъ.

Когато чужаритѣ съвсемъ се съборатъ, никакъвъ гнѣвъ нѣма да има. Казватъ: може ли Господъ да напрати силна божѣ чусари? Може, но не при тия условия, при които сме. Тогата се изнедря отъ наша стража да използваме гнѣва. Това е една енергия, която трябва разумно да се използва. Ако използваме, че бѣде благословение, пакъ ако не, по естественъ начинъ тази енергия ще ти прави много пакости. Най-после ще изучавашъ закона на това движение. Затуй казвамъ: трябва да се изучаватъ всичкитѣ ония енергии експулсивни, които иматъ посока. Тогата всичкитѣ енергии въ себе си, които и азъ експулсивностъ, ще изучавашъ закона на движението, ще кажешъ, гнѣвътъ това е моя вториченъ тонъ. Гнѣвътъ може да го разгредатъ, като направятъ каналация въ насъ, азъ вѣе, нѣко патъ гнѣвътъ се намалява, нѣко патъ се увеличава. Питамъ: ако събързено е намали гнѣва у човѣка и, изчезне, може ли човѣкъ да бѣде ^{по}щастливъ. Не, щастливо човѣкъ на земята е онзи, който се гнѣви. Казано: друго ще щастливъ човѣкъ е онзи, който се движи. Защото гнѣвътъ слиза, долното гнѣвътъ е по-силенъ, толкова и движението е по-силно. Следователно, тази енергия въ природата може да се използва. Отъ чисто психологическо гледище всичкия гнѣвъ на човѣчеството на земята се използва отъ по-висшитѣ същества отъ ангелитѣ. Този гнѣвъ нѣко патъ имъ трябва. Пращата нѣко духъ и казватъ: идете въ вашитѣ мехове пораздухайте тукъ тамъ, образувайте топлина. Щомъ се образува топлина, снегътъ се топи, водата се стича по планинитѣ, гнѣвчиритѣ хора започватъ да работятъ: воденицитѣ вървятъ, поливатъ градинитѣ си. Казватъ: спрете, вие итѣ мехове, да не слиза вода, да не се топятъ снеговетѣ, ще се спре водата. И ние по сѣкия начинъ използвайте енергията, на по-нишитѣ същества. Не питайте, защо нѣматъ така създадени. Най-първо допуснете като аксиома, че така трябва да бѣдатъ създадени. Онѣзи, които са учили знаятъ, че аксиомата е очевидна истина, която не се нуждае отъ доказателство. Допуснете, че ти живѣешъ. Що е животътъ? Ти не питай. То е аксиома. Азъ живѣя, аксиома е това. Какво отъ това? Ти може ли да докажешъ, че ти живѣешъ. Назовамъ: що е животътъ, не питай този въпросъ. Дали азъ живѣя или не. Единственитѣ капцитетъ, който не разреша този въпросъ това съмъ азъ. И азъ мене не може другъ да разреши. Вторични капцитети може да разсждаватъ, когато азъ умра. Тѣ ще разсждаватъ и ще доказватъ, че съмъ умрѣлъ. То са вторични учени хора. Първиятъ, който трябва да докаже, че азъ живѣя, това съмъ азъ. Вторитѣ учени хора, които доказватъ, че другитѣ хора са умрѣли. Има два вида учени хора, едни, които доказватъ, че живѣятъ, други, доказватъ, че другитѣ хора са умрѣли. Азъ казвамъ: азъ съмъ човѣкъ, азъ живѣя, азъ мисля. Азъ казвамъ: ти си отъ първитѣ капцитети, най-виднитѣ капцитети.

Той казва, е мъртъв човек, той не живее добре, той е мъртавъ. ^{азвамъ: този} е вториятъ капацитетъ, той не е толкова ученъ /човекъ; Онзи, който доказва, че нѣкой умрялъ, той не е толкова ученъ. По отношение на себе си азъ живѣя, но той е мъртавъ. Защо е мъртавъ? Защото не се движи. Питамъ: какъвъ капацитетъ трѣбва да докажешъ, че другитѣ живѣятъ ти живѣешъ, или да докажешъ, че другитѣ хора са мъртви. Сега те преразказвамъ: коя наука е по-хубава да опишатъ крушитѣ дали са сладни, ти самъ да ги опиташъ, или безъ да ги опитвашъ да докажешъ, че са сладни. Дойде нѣкой при тебе, ти му покажешъ една круша. Може да бъде такава круша, може да бѣднать седеть, 29, 30. Казвашъ тази е породиста круша. Толкова ладка като захар, доказвашъ му, доказвашъ му. Той казва: не може ли да вкусишъ. Не ми се яде. Защо не ми се яде? Той е мъртавъ. Следователно, ти доказвашъ, тази е породиста круша. Какъ? Започвашъ да ядешъ крушата. Ако ти ядешъ крушата, знаешъ, че тази круша е отъ най-хубавитѣ. Следователно, за да докажа, азъ ще я изядя. Следъ като изядешъ крушата може ли да докажешъ на този госпидень, че крушата е сладка. Защото за тебе може да е ладка, но не и за мене. Добре!

Разрешението на въпроса. Тия дветѣ рѣки по две посоки се движатъ. Ще раздѣлишъ крушата на две половини, половинката за него, половинката за тебе и вие ще опредѣлите та и круша сладка ли е или не. Ако ние по този начинъ разглеждаме въпроса дали са живи или мъртви. Затуй запитвате: защо се занимавашъ само съ себе си. Следъ като се занимавашъ съ себе си, занимавашъ се съ другитѣ хора. Удичъ денъ и ти ще умрешъ. ^{азвамъ: когато ще умра, вие} щъ вземете, ще ме погребете. Ако хората сега казватъ, че като умре нѣкой трѣбва да го погребатъ? Какъ ще имените причината? Откъде произтича това? Когато житното зърно излѣзе отъ жамбара, казва така: Мола да ме не оставите на отворено, Голѣма опасностъ има. Но като ме оставите, погребете ме, заровете ме. Нѣ туряйте много прѣстъ, не правете голѣмъ гробъ нѣколко метра, но само два прѣста прѣстъ турете, пѣкъ оставете ме. Следната година като дойдете на това мѣсто, азъ ще се проява. О ато нѣкой умре, понеже е житно зърно, казва: похѣйте ме въ земята. На туй основание, хората като умратъ заровятъ въ земята, да идникнатъ, да възкрѣснатъ. Следователно, заровите въ земята въ пѣсчливо мѣсто, оставите презно наоколо гроба, поливате съ вода, изникне. Де е той. Азъ го виждамъ, израсналъ надъ гроба. Къде е мъжътъ. Израсналъ трева наоколо. ^{Разва: защо не говори. Чакай, ще говори следъ време} Сега ученитѣ хора, казватъ, че е при Бога, при ангелитѣ. Възможно е, но азъ го виждамъ вътре въ тревата и той е единъ. Вече е при ангелитѣ. Понеже ангелитѣ се занимаватъ съ тревитѣ, така философски погледнато, при ангелитѣ е.

Х Най-първо за да бъдеш при ангелите, трябва да станеш трева, трябва да станеш дърво, а да влезеш въ ангелския свят, трябва да минеш през дървоото. Няма да станеш дърво, но дърветата са път за ангелите, за ангелския свят, - канализация. Казва, водата трябва да мине през тия тръбище минеш. Ако може да минеш през едно дъно/?/ и през тръбата може да минеш. Това са редъ правилни разсъждения. Казвам: въ свѣто съществув единъ законъ. Когато разсъждението на единъ човѣкъ въ каквото и отношение е правилно, веднага всѣкога се ражда разсъждение. Една мисль изниква втора, трета, четвърта. Ти мислиш спокоенъ, ставашъ съ миръ, съ постоянно въдъхновение. Когато мисльта не е правилна, става пресѣкване на мисленето. Обезсмисля се човѣкъ. И тъй тогава ще изяснатъ. Нямамъ разположение да да мислишъ, твоята мисль не е правилна. Тури правилната мисль. Разшири ла се рѣката. Енергията вътре използвай.

Съ Сега не питайте, защо сте дошли на земята. Азъ ви казвамъ, защо се раждате, нищо повече. Ако турите известенъ опитъ разумно, ако използвате енергията разумно, най-първо се постарайте да използвате енергията си разумно, ще се избарите отъ това нервно състояние. Сегашните хора пѣтъ сегашната култура отъ многото желаня се изтощаватъ. Желанията изтощаватъ, както многото растения на една почва изтощаватъ почвата, растатъ и не даватъ плодъ. Така и хората, когато тяхните желаня станатъ чрезмѣрни, може да растатъ, но плодъ няма да дадемъ. Следователно, по-малко желаня, по-големо пространство, за да могатъ нашите желаня да се реализиратъ. По-малко мисли, за да могатъ мислите да се реализиратъ. повече една мисль не може да се реализира, ако няма задъ себе си едно силно желание. Съществува единъ законъ: задъ силните мисли живѣятъ силните желаня. Тия силните желаня се подхранвани отъ силните мисли. Някой казва: Може ли да се яватъ желаня безъ мисли? Ако вие отсѣчете мисльта, когато желанята не се подхранватъ отъ една правилна, тогава се образува онова състояние, което се нарича разсѣяностъ, тогава няма идея. Мисля си, но няма връзка между мислите. Всичко е оъркано, няма никаква определена мисль. Всѣкога когато желанята са естествени, веднага, когато ти божественъ законъ вливашъ се на новѣка, тогава мислите текатъ по правиленъ начинъ. Казватъ: защо са чрезмѣрно силни желанята? - да да бъде силенъ умътъ. - Защо са тия страсти? - Страстите ще дойдатъ, сила иматъ. Желанията разширяватъ, въ желанието разширение има, въ страстите има сила и двиѣние. При желанята съществува едно разширение, при страстите интензивностъ на движението. Следователно, когато мисльта се роди въ вас

Тя ще има тия две качества / на желанията и на страстите. Тя ще бъде широка мисъл и силна мисъл въ движението. Следователното, смисълът на желанията е въ движението. Вътре въ васъ страстта, който разбира законитѣ, ще си създаде мисъл. Щомъ си създадете мисъл, вие вече имате единъ уреденъ свѣтъ, дет може да живѣте спокойно. Когато умътъ дойде въ свѣта, той ще поправи свѣта. Умътъ ще поправи, когато всички желания и страсти се канализиратъ и образуватъ мисъл. Всимки течения, които ставатъ въ свѣта ще се канализиратъ. Щомъ всички енергии се канализиратъ правилно, ще имаме единъ уреденъ свѣтъ. Сега всички се стремим да възпитаваме себе си, да възпитаваме обществото. Но за да се възпитаваме, трѣбва да туримъ основно положение. Трѣбва да знаете, вие сте капцитети. Има ли Господъ, азъ зная. Азъ съмъ първиутъ капцитетъ за себе си. Ако нѣкой казва, им ли Господъ или не. Ако нѣкой доказва, че има Господъ то ще дойде другъ, който ще доказва, че нѣма. Ти ще ходишъ отъ една чука на друга, единъ денъ ще вѣрвашъ, че има, другъ денъ ще вѣрвашъ че нѣма. Единъ денъ ще вѣрвашъ, че животътъ е едობръ, другъ денъ ще вѣрвашъ, че животътъ е лошъ. Това не е философия. Щомъ трѣбва другитѣ да те убеждаватъ, че има Господъ, ти не си отъ ония капцитети, ти си човѣкъ на прогреса на цивилизацията. Трѣбва да знаешъ основнитѣ нѣща. Азъ живѣд, нѣкой не трѣбва да ми доказва. Че има Господъ въ свѣта може да слушашъ да ти доказватъ. Но въ себе си не изследвашъ и ще кажешъ: ти си далечъ отъ истината. Азъ зная за Бога повече отколко вие. Ако азъ може да изкажа, какво е Господъ, това не е истина. Богъ това, което не може да се изкаже, за което не може да се говори. Животътъ е това, за което не може да се говори, не може да се изкаже. Животъ това, въ което ти само може да живѣеш. Това е единственото доказателство. Азъ може да слушамъ, ти може да доказвашъ, но това е единственото доказателство, което убеждава човѣка. Ако животътъ е приятенъ, показва, че ти си разуменъ; ако животътъ е неприятенъ показва, че не си владжиихъ отъ умнитѣ хора; Не схващайте, че не си умни, но не си капцитетъ.

Ти не знаешъ, че рѣката се смяляга и уголѣмяга. Казвашъ, живот не може ли друго яче. Може да седишъ въ хамбара, пъкъ може да седишъ и въ градината въ прѣстѣта. Сега оставете противоречията, които съществуватъ ошвѣтъ въ свѣта, понеже сѣ една обективна или една субективна измама. Да допуснемъ, че въ васъ съществува една мисъл. Вие сте крайно подозрителни носите раница / съ нѣкаква ценностъ / на гърба. Дойде този човѣкъ, вижда ви и казва, Господине, вие само роптаете, дайте ми раницата. Вие най-първо

като сте уморенъ, дадете раницата. Щомъ мине малко, започвате да се съмн-
вате. Отдалечавате се, той иска да се поразходи, вие мислите: той взе ран-
ницата и оф-ейка. Наблюдавате го. Започва да се образува едно безспокой-
ство, той вижда вашето безспокойство, понеже е искренъ, казва: защо се
безспокоите. Ако сте искренъ, ще му кажете: съмнявамъ се в васъ, ако не
сте искрени, ще кажете: нѣма нищо, нито не искате. Защо? Защо? Защо? Защо? Защо?
Безспокоите? Безспокоите се, защото раницата на този човѣкъ снѣха. По на-
предъ бѣше изправенъ, сега се обръща къмъ неговата страна. Казвамъ: за да
бѣде този човѣкъ спокоенъ, дай му раницата поне на гърба. Тогава пакъ
ще се наведе надолу. Пита той сега, защо е тази раница на гърба ми? Пи-
тамъ: трѣбва ли да пита Господа, като турилъ на гърба 56 килограма злато
пита, защо Господъ му турилъ това злато на гърба. Има ли философия. Дойде
този човѣкъ, казва: защо ти е тази раница? Казва: Господъ ме е претилъ, дай
дай ми я. - Знаятъ ли, какво има въ раницата? - Не зная. - Азъ съмъ простъ
човѣкъ, не зная. - Ти ще носишъ нѣма да отваряшъ, нѣма да разглеждашъ, нѣма
да буташъ. Съ едно условие ти давамъ раницата, нѣма да се отдѣляшъ далечъ
отъ мене - редъ клаузи поставашъ. Тогава казватъ, че обществото било
много напреднало. Дава ти на заемъ сто хиляди и ти туря редъ клаузи, га-
ранция, платежна полица, падежъ, после седи стражаръ, затворъ. Казвашъ: ка-
кво? Проста работа. Не е проста работа. Но ето ти една полица отъ два
милиона лева, вземешъ паритѣ, кажешъ: ще градя къща, автомобилъ ще купя,
синъ дѣщеря въ странство ще ги пратимъ да учатъ. Но клаузи има. Изядешъ
тия пари, не може да ги платишъ. Тогава секвестиратъ, затворятъ, ще лежишъ
редъ години. Казвашъ: защо дойдохъ до този халъ. Казвамъ: деата милиона те
направиха, като търсишъ щастieto, намери нещастieto. Какво ще бѣде това
щастие? Четешъ евангелието и ще разберешъ, че безъ пари може да влѣзешъ
въ Царството Божие. На земята между богатитѣ хора ще влѣзешъ съ пари.
Тогава за да влѣзешъ въ духовния свѣтъ тамъ трѣбватъ не пари, но добро-
детели трѣбватъ. Туришъ паритѣ, тамъ не вървятъ. Добродетелниятъ човѣкъ
казва, че въ Царството Божие не може безъ пари, тамъ много пари трѣбватъ.
Съ два милиона не може да влѣзешъ. Тамъ трѣбва да имашъ ней-малко два
милиарда звонкови. И то ще се отвори само ^{вратата на} Царството Божие да видишъ
Царството Божие. За да влѣзешъ вътре добродетели трѣбва да имашъ. Сега ко-
то живѣемъ забогатяваме, защото ако не забогатяваме, не може да влѣземъ
въ Царството Божие. Казвамъ: не може да влѣзешъ, защото Господъ не те об-
ича. Но за да те обича Господъ, трѣбва да бѣдешъ цененъ. Това е вѣрно:

Трѣбва да бъдемъ ценни. Казвамъ: пружождатъ живота въ неговитѣ първич-
на фазна причина. За да се прояви Богъ между две същества, тия дветѣ душ-
и тѣ сѣ ценни. Или трѣбва да има известно отношение, едно правилно отно-
шение. Не трѣбва да питаме, защо Господъ създаде слънцето? Трѣбва да
видимъ откъде влиза отгоре или отдолу. При рѣката сме къде трѣбва да
бъдемъ близо или далече. Тия сѣ елементарни разсѣждания, които трѣбва
да имаме. Пружождатъ възникнитѣ морални чувства, които имате, вашиятъ
умствени животъ да съзидате единъ По този начинъ вие може да тр-
трансформирате вашата енергия. Най-първо човекъ трѣбва да мисли. Разгнѣ-
вишъ се, започни да мислиш. Недоговоришъ си, започни да мислиш. Всичко
въ свѣта произтича отъ това, че нѣма съответствие между нашитѣ мисли и
желания. Първиятъ законъ: въпоставяте отношението. Не казвайте, защо Госпо-
ди даде такъвъ умъ и защо Господъ ми даде таково сърдце. Оставете този
въпросъ. Да има съответствие между вашитѣ мисли и желания. Поставите ли
този законъ на съответствие. Има философия за васъ. Може да изучавате
небето, може да изучавате звездитѣ, природнитѣ сили, ще имате единъ малтъ
опитъ. Той седи въ следното: има учени хора хороскопи правятъ и на тази
база. Това е цѣла астрология. Като поставятъ тия дветѣ чуки може да напра-
вятъ такъвъ хороскопъ, да предкажатъ всичкото бъдаще. То е проста наука,
въ дадения случай то е едно условие на живота. Та казвамъ: всеки единъ
единъ отъ васъ е хубаво да знае да си направи единъ хороскопъ. Ако всеки
разбиралъ отъ астрология, ще види, защо въ живеежъ коя епоха такива рабо-
ти се случватъ. Умниятъ човекъ, който знае, ^{вземе} ще ~~ниинни~~ съответствува ~~миния~~
мѣрка. Щомъ рѣката се разширява, ще направи куклата си малко по далечъ отъ
рѣката. Защото ако той разбиралъ астрология, той ще знае ~~рйининининининин~~
ий лѣкаръ ли ще стане, учителъ ли ще стане, проповедникъ ли ще стане, тех-
никъ ли ще стане, свещеникъ ли ще стане, ще знае да избере. Ако умниятъ чо-
вѣкъ не избере едно съответствуващо състояние на неговото първично по-
ложение, той ще създаде за себе си едно голѣмо нещастие. Следователно, въ
туи отношение астрологията казва, започни съ най-силната способностъ да
върви движението. Не започвай съ най-слабата дарба, нж съ онова, което въ
тебе е най-силно, най-мощно съ него започни. Ако вѣрата е най-силна, започ-
ни съ нея. Ако надеждата е най-силна, започни съ нея. Ако любовята е най-
силна, започни съ нея. Казва: какъ може да избиремъ. Избери онова, което е
най-силно въ тебе и съ него започни. Не започвай много работи изведнажъ.
Започни само едно нѣщо и дръжъ се за него. После започни друго.

Сега тия чукари и вси ко въ свѣта може да се измѣни. Но можемъ ли
ние на измѣнимъ чукаритѣ? - Млчно е.

Може ли да измѣните топлината? Може ли да измѣните топлината на слънце-
то, да не се топятъ снѣговетъ. То е възможно, но е най-трудно. Най-есте-
ственото положение е да бъдемъ на онога мѣсто, дето нашиятъ умъ диетува
и е най-безопасно. Затуй като ученици на новото учение трѣбва да иматъ
те една култура въ себе си, една разумностъ, която да ги отличава отъ
другитѣ хора. Бъдете разумни и по животъ и по мисль да се отличавате.
Азъ не казвамъ, че не се отличавате, но туй още не е постижение, ние не
сме дошли до границата на онога Божественото. Границата азъ наричамъ,
вие тонирате едно тяло или цигуларъ, но измѣните ключа. Напримѣръ вие
вземате тона ла като основенъ тонъ. Да допуснемъ, че имате единъ камерто-
музикантъ, нагласява струната ла и всимкитѣ други ги нагласява споредъ
тона ла и тогата може да свири. Ако струнитѣ не са нагласени правилно, не
може да свири. Въвтора когато станете сутринъ, ще имате камертонъ. Кой е
камертонътъ? - Умътъ и сърдцето са камертонътъ. Ще нагласите ла. Казвате:
днесъ каква е програмата? Коя симфония ще се свири, кое парче. Бащата,
майката, синътъ дщерята ще се молятъ. Сутринъ кат станете, ще изсвири-
те едно парче всички да се молятъ. Хубаво ще свирите, цѣлъ квартетъ чети-
ри души. Ако са двамъ мъжъ и жената ще изсвирятъ единъ дуетъ. Ако, си-
самъ ще свиритъ соло. Дето трима свирятъ, трио. Ако са четирима квартетъ,
ако са повече - цѣлъ оркестъръ. Но какето и да е трѣбва да свиритъ, да раз-
биратъ своята частъ. Това е философия така трѣбва да разсъждаватъ. - Азъ
мисля, че разсъждавамъ. Но нѣкой пътъ кажете днесъ безъ свирене не може
Който не свири на му се плаща. Който и да е цигуларъ, който свири въ нѣко-
театъръ, да въ обявление за концертъ, но не се явява, събрали отъ хората
двеста хиляди лева, но той казва, днесъ нѣма да ида да свира. Всичкитѣ
ония хора се протестиратъ, да имъ се върнатъ паритѣ. Питамъ: този цигуларъ
ще вземе ли нищо. Ще го глосятъ. Казва, нѣма да свира. - Но какъ тѣй господи-
не, днесъ нищо нѣма да ви платимъ, не сте свирали. - Свиришъ, най-малко 10
л. ва, сто, хиляда, хилядо и петстотинъ, се ще ти дадатъ. Ня ще дойдете да раз-
съждавате. Не ти се дава нищо, никаква работа не си свършилъ. Щомъ си
свършилъ каквато и да е разумна работа, тази работа се ще има едно възна-
граждение. Туй възнаграждение се зависи отъ хората, които оценяватъ тво-
та работа. Вие сега живѣте въ единъ разуменъ свѣтъ. За насъ молитвата,
мисленето, чувствуването, моралниятъ животъ иматъ съвсемъ другъ изходъ,
тѣ иматъ известна цена. Моралътъ за насъ не е нищо материално. Има вземане
и даване, има съответствие въ свѣта. Така вешиятъ тонъ, камертонътъ, като
станете сутринъ вашитѣ чукари. Азъ даже не искамъ да ви говоря, за да
ви говоря по този начинъ,
трѣбва да бъдемъ добри. Не може да бъдемъ добри

Трѣбва да мислимъ правилно, да чувствуваме правилно: тогава ще дойдатъ добродетелитѣ. Доброто не се създава. Всекога трѣбва да вървимъ по пътекитѣ, които Богъ създаде свѣта. Ти създай въ себе си доброто. Значи какъ то създаде звездитѣ, земята, ти създай доброто. Откажешъ се да вървишъ по този пътъ, ти създавашъ въ себе си други планети. Злото показва едно голямо отклонение отъ първичния планъ. Тѣ се блъскатъ, блъскатъ, какъвъ ще бъде края на тяхното блъскане. Края ще бъде, като се блъскатъ, блъскатъ или млѣкото ще се рчука, или стомната ще се счупи. Казва: този човѣкъ много се блъска. Казвамъ: той ще се счупи, ще умре, ще се свърши всичкото блъскане. Нѣма никаква философия въ блъскането. Цената на живота е само въ доброто. Злото въ свѣта азъ го вземамъ, първичното зло е една енергия, лошото въ свѣта, което човѣкъ е създаде нѣма никакъвъ смисълъ въ това, е лошо. Доброто показва пътя, по който трѣбва да вървимъ. Трѣбва да бъдемъ добри да се стремимъ. Туй показва, че добродетелта създава тази култура, при която животътъ е възможенъ. ^{правилни разбирания.} Трѣбватъ правилни разсуждения. Ако тия правилни разсуждения не се измѣнятъ, тогава нищо въ свѣта не можело да се създаде. Ще мислите по новия начинъ, ще живеете по стария начинъ. Бащата ще печели, синътъ ще харчи. Мужътъ ще принася, жената ще изнася, — казва българската поговорка: Ако мужътъ съ кола внася, а жената съ игла изнася, тази къща ще осиромашее. Кой е мужътъ? — Умътъ. Коя е жената? — Сърдцето. Ако твоео сърдце съ игла изнася навънъ, енергията се е отклонила и единъ денъ свършено ще се отклони. Умътъ безъ сърдцето той не може да мисли. Много естествено, ако сърдцето спре, умътъ може ли да работи? Има съответствие между сърдцето и мозъкътъ. Работи сърдцето и мозъкътъ работи, спре сърдцето и мозъкътъ спира. И обратното е вѣрно. ⁶ Мозъкътъ работи добре и сърдцето работи добре, не работи сърцъ мозъкътъ и сърдцето не работи. Има съответствие, ако сърдцето спре и мозъкътъ ще спре. Ако мозъкътъ спре и сърдцето ще спре. Нѣма предпочитание. Но първично сърдцето трѣбва да работи, за да може сърдцето правилно да се прояви въ насъ. Сега законътъ пакъ е вѣренъ: Плътъ и кръвъ нѣма да наследятъ Царството Божие — дълбока мисль, която трѣбва да се изясни. Азъ не съмъ срещалъ тълкуватели, изяснения. Апостолъ Павелъ казва: Плътъ и кръвъ нѣма да наследятъ Царството Божие. Но не обяснява. И азъ нѣма да обясна. Сега нѣкои обясняватъ. Но плътта при сегашнитѣ условия е необходима на хората, за да може да работятъ. Като има борба между духа и плътта има развитие. Ако духътъ, който е разуменъ трѣбва да се бори съ плътта, тогава духътъ привождатъ енергията на плътта въ хармония и той я възпитава. И непременно единъ денъ ще я възпита, всичката ѣ енергия ще стане

разумна. Следователно, плътта един ден ще стане разумна. Неразумната плът в Царството Божие няма да влезе, разумната плът ще влезе в Царството Божие. Разумна ще стане плътта. Плътта ще измени своя ум. Неразумната плът ще нарича черва. Разумната плът ще бъде красота. Защото разумната плът е добродетел. Неразумната плът е злото. Назвавам сега: злото в Царството Божие няма да влезе. Неразумната плът, на която енергията се изменя става красота. Тази плът е красота, тя ще влезе в Царството Божие. Тя е като форма, в която духът ще се облече. Сега к жете, какво трябва да правим. Ще мислите. А на друг език: ще вървате в Бога. Тогава в този смисъл да върваш, значи да виждаш отдалече. Интуиция трябва да имаш. Човек, който няма интуиция не може да върва. Вървата всекога трябва да бъде придружена с интуиция. Да виждаш отдалече, какво ще стане. Знанието е което всички виждате, вървата е само което един вижда. Вървата е процес на единство. Знанието е процес на множество. Вѐра - знаеш свещената идея, която знаеш, че е вѐрна. Тази идея няма нужда да се доказва. Затуй не търсете да питате, дали имате вѐра или не. Дали живѐте или не, дали мислите правилно или, може да питате. Ако вървите по един път и никъде не си ударил крака, ти си от умните, но ако на 20 мѐста си ударил крака, прѐститъ си удрѐш, падѐл си, ти не си много от умните. Ако си работил и рѐцетъ сѐ само пришки, показва, че пакъ не си от умните. Назваш, че за да стане човекъ добъръ трябва да има пришки на рѐцетъ. Защо? Пришките не образуват добродетелитъ. Според мене пришките сѐ рани. Когато иде човекъ на бойното поле, нараняватъ го на 20 мѐста, става ли той по-добъръ? Ако един човекъ работи и рѐцетъ станали само пришки, станалъ ли е по-добъръ? - Не е станалъ. Пришките това сѐ недѐзии. Недѐзитъ не правѐт човека по-добъръ. Нито Богъ ни сѐздалъ да имаме пришки, да имаме рани. Ранитъ и пришките ние сами си ги образуваме. Сѐздалъ ни е Богъ за единъ отличенъ животъ. Кой баща не иска неговитъ деца да живѐятъ добре? Мислите ли, че Богъ, който е най-умниятъ въ свѐта иска хората да страдатъ. Ако тѐ страдатъ, страдатъ по единствената причина, че не разбиратъ живота. Той поставилъ закони и хората нѐматъ тази разумностъ, трябва да се подчинатъ. Ако не се подчинятъ, ще носятъ последствията на своята неподчиненостъ.

Да се повѐрнемъ. Тѐ сѐга изводи. При тази раница /?/? искамъ да остане мисълта. Извадете доброто и злото вънъ отъ себе си. Поставете се като същество, което мисли. Доброто и злото сѐ резултати на човека. Тѐ сѐ стимули, къмъ които човекъ се стреми. Най-първо стремете се да мислите правилно. Каквото да ви се случи започнете с първия процес на

въздържание. Случи се тъй че си удариш крака. Не се навеждай изведнаж да кажеш: жолеле, охъ. Ще се спрешъ, ще хвенешъ пръста. Ударишъ си пръста, спри се седи 10-15 минути разсждавай. Умниятъ човѣкъ така прави. Той никога веднага нѣма да се наведе. У дома си ще види, какъ се ударишъ. Тази болка може би въ това време да се трансформира. Спрешъ ли се веднага, ти нѣси отъ разумнитѣ. Ще помислишъ дълбоко, кои сѫ причинитѣ, ще си удари крака. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения. Вървя по пътя наблюдавамъ върху себе си и върху близки, които азъ обичамъ и върху външни хора, какъ действува мисълта. Богатъ банкеръ трѣбва да се разхожда по пътя, има две полици, разглежда ги далъ ги на съдебния приставъ отъ по 2 20 хиляди лева. Неговитѣ длъжници сѫ хора бедни. Казва: азъ ще му дамъ. Ще го накарамъ да плати, че още веднажъ да знае. Но той върви изъ камениста мѣстность, гледамъ ударишъ си крака, куца. Азъ сега знамъ причинитѣ кои сѫ. Причината сѫ дветѣ полици. Той казва: азъ ще го дамъ подъ съдъ. Ти ще го сядишъ, но ще си ударишъ крака, ще смажешъ пръститѣ. Ще се образува болестъ, ще похарчишъ тия пари. Казва: прости на тия хора, тия хора сѫ бедни. Казвамъ: две години ще лежишъ, има съответствие. Ако тия хора сѫ богати, нека дадатъ. Ако тия хора сѫ бедни, Господъ казва: не искамъ тия пари, отложи. Защото въ затвора ще те тури Господъ. Съответствие има. Когато постъпвате, гледайте вашитѣ постъпки да сѫ умни. Ако е богатъ дай те го подъ съдъ да ви даде паритѣ. Нѣмате обвинение. Ако тия хора сѫ бедни, молишъ се на Господа, Господъ ти казва: не искамъ заради мене. Ако претъпните волята Божия, Господъ ще те даде подъ съдъ, ще легнешъ на легло, ще ойдатъ лѣкари, всичкитѣ пари ще идатъ, ще ги похарчишъ. И две години доброто ще бѣде изгубено. Ние сме дошли до едно мѣсто, дѣто се изисква и крайно разуменъ животъ. Ако кме богати, нищо не ни извинява, трѣбва да да платимъ дълга. Щомъ сме дошли пъкъ да работимъ, онзи, който има нека лочака. Казва: вървай ми, сега работя, ще ти платя, вървай ми. - Не нищо не чакамъ. То е неразумно. Трѣбва да бѣдемъ разумни въ всички постъпки. Въ тази разумность нѣма младостъ, но старостъ. Започнете въ новия животъ съ разумността. При това като се ударите, бръкнете въ джоба извадете дветѣ полици, кажете: Господи, благодаря ти, нѣма да взема паритѣ. Нищо повече. Веднага тогава ще имате едно последствие: непременно ударениятъ прѣстъ магически ще оздрѣѣе. Затова се изисква контролиране на ума. Щомъ си ударишъ крака или голѣмия прѣстъ - правете изводи - извадете дветѣ полици, върни се дома и започни наново работа. Казвамъ: стариятъ животъ, всѣки единъ отъ васъ си носи по две холици въ джоба си. Като се върнете дома, имате право, законно право имате, но казвамъ: извадете полицитѣ и кажете, отъ насъ да мине. Тогава Господъ каже, щомъ отъ тебе мина и замина, тогава нѣма да ви те туря на леглото. Ще изпратя моето благословение за тебе, Ти ще живѣешъ въ тѣзи две години най-щастливо, ще имашъ благъ животъ, защото си ме послушалъ. Послушанието на Бога седи въ това, разумно да слушашъ. Ще мислимъ и много правилно ще чувствуваме. Азъ не искамъ да ви кажа: имайте вашитѣ чувства, колкото ги имате. Противъ тѣхъ не роптайте. И мисълта ви трѣбва да бѣде свободна и чувствата и - и волята ви трѣбва да бѣде свободна. Това е новиятъ животъ, съ който трѣбва да започнете. Свободна мисль, правилна мисль, не каква да е мисль, свободна

мисъл, да си свободни нашите чувства, да е свободна нашата воля. Само та
ка ние може да живеем. Като кажа, азъ живѣя, подразбирамъ, че моята умъ,
моето сърдце, моята воля е свободна. Азъ живѣя и съмъ радостенъ и веселъ.
Азъ живѣя и съмъ радостенъ и веселъ. Никой казва, учень съмъ. Ще гостува
на за ръката, ще го заведе въ библиотеката си, въ работата си, въ моите нучи
ни изследвания, да му покаже, моята турса, която увеличава десети милиони
пъти, при това друга турса. Съ нея има чудесии да видишь.